

περιοδείας ; Ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων εἰσθε ἀκριβῶς ἐκεῖνος δότις δύναται νά με ἔννοήσῃ ὀλιγώτερον.

— Ποῦ τὸ ἡξέντετε ; "Ἄπαξ ἦ δις μοι ὄμιλοῦσας μετ' ἑμπιστοσύνης. Δοκιμάσατε καὶ σῆμερον. Μεταξὺ ἡμῶν μαντεύω τόσας κοινάς ιδέας. Μοὶ ἐπιτρέπετε ν' ἀναγνώσω ἐν τῷ διανοίᾳ σας ;

"Ἡ νεάνις ἐδιώπτεν, ἀλλὰ ἥρε πρὸς τὸν ὄμιλοῦντα τὸ καθαρὸν καὶ πᾶν ὀλιγώτερον τεθλιμμένον βλέμμα αὐτῆς· ὁ Σενάκ ἐπανέλαβε·

— Λέγετε ὅτι τὰ ταξιδία δὲν εἶναι διὰ σᾶς. Ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι δὲν ἐπλάσθητε διὰ τὴν μόνωσιν. Μὴ μειδιάτε, γνωρίζω ὅτι νομίζετε ἑαυτὸν πεπεισμένην περὶ τοῦ ἔναντιου. Καὶ δημοσίᾳ πρὸς μηδοῦ ἐκλαίετε ἐνεκα τῆς μονώσεως, εἰς ἣν σᾶς ἐγκαταλείπει ὁ ἀδελφός σας ἀσθάνεται ἑαυτὸν κάλλιον ἔχοντα. "Ω ! οὐδόλως τὸν καπνογόθ, οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ως αὐτός ὁ ιαθεὶς χωλὸς λησμονεῖ τὸν βακτηρίαν, πῆτις τὸν ὑπεστηγίζε. Τοιαύτη ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, καὶ τοῦτο ἔξεγειν τὴν ἀγανάκτησίν σας. "Ἐχω δίκαιοιον ;

— Θὰ εἴκετε δίκαιον, ἔαν δὲν ἀπεκαιρέτιζον πάντα τὰ ἀνθρώπινα φίλτρα, καὶ αὐτὰ τὰ συγγενικά. Ἐξέλεξα ως σύντροφον καὶ στήριγμά μου τὸν Θεόν μου, καὶ τοῦ Θεοῦ, φεῦ ! στεγοῦμαι ! Δὲν ἀκούω πλέον τὴν φωνὴν του, τὸν λόγον τῶν ιερέων του, τὴν φōνὴν τῶν ψυγῶν του, τὸν καθώνα τῶν ἐκκλησιῶν του. Φαίνεται μοι ἀπόν τοῦ τῶν τόπων τούτων.

— Δὲν βλέπετε λοιπὸν τὸν κύκλῳ ἡμῶν λαόν ; "Ο πτωχότατος τοῦ Νείλου ἀλιεὺς ἐπικαλεῖται τὸν Ἀλλάκ πολλάκις τῆς ἡμέρας. Τις δὲ ναὸς ἴσος πρὸς τοῦτον ως πρὸς τὸ μαζαλεῖον καὶ τὰ θαυμάσια ;

— Φεῦ ! εἴπεν ἡ Θηρεσία, κρύπτουσα ἐν ταῖς κεφαλῇ τὸ τρόσωπον, τοῦτο ἀκριβῶς μὲ βασανίζει, τὸ νὰ βλέπω ὅτι ὁ Θεός μου οὔτε ὁ θερμότερον λατρευόμενος εἶναι, οὔτε ὁ λαμπρότερον δοξαζόμενος . . .

"Ἡρε τὴν κεφαλὴν, προσπινέσιν ἀσκαρδαμικτεῖ τὸν Σενάκ καὶ πήρωτεν αὐτὸν μετὰ πυρετώδους ζωηρότητος καὶ ὄμιλοῦσα ταχύτατα·

— Τί ἀνθρωπὸς λοιπὸν εἶθε, ἔαν οὐδέποτε ἥσθιάνθητε τὸ ἄλγος ὅπερ μὲ ἀπελπίζει ; "Ἐχετε τὴν ἀληθῆ πίστιν, καὶ ποτὲ πρὸ τῆς πιστεως ταύτης καὶ ἐν τῷ πλάνη, πῆτις σκοτίζει τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πόλου μέχρι τοῦ ἄλλου, ποτὲ τὸ πνεῦμα σας δὲν ἐκλονίσθη ; Ποτὲ ἐν οὐδὲμιᾳ κάρφο δὲν ἥσθιάνθητε τὴν ἀγωνίαν τοῦ ὅτι βυθίζεσθε, καταβροχθίζεσθε, καταποντίζεσθε ἐν τῷ πελάγει τῶν θρησκευμάτων, ἀπερ ἀριθμοῦσι κατὰ δεκάδας αἰώνων τὴν ὑπαρξίην αὐτῶν, τοὺς δὲ πιστοὺς αὐτῶν καθ' ἐκατοντάδας ἐκατομμυρίων, ἀπερ ἔχον τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς μάρτυρας αὐτῶν ; Ποτὲ ἐν τῷ μηχῷ τῆς ὑμετέρας ψυχῆς δὲν ἀνεκαλύψατε τὴν κατάπληξιν, πῆτις θορυβεῖ τὸν ιδικὸν μου . . . καὶ εἶναι πῦρ ἀργὴ βλασφημίας ;

"Ο Ἀλβέρτος ἐκάθισεν ἀντικεῖν τῆς νεάνιδος ἐπὶ ὅγκοισι οἷοις ἡμικεχωδύμενοι ἐν τῷ ψάλμῳ. "Ακρα σιγὴ περὶ αὐτοὺς ἐκράτει, διακοποτομένη μόνον ὑπὸ τριγυμοῦ μαγγάνου, θῦ οἱ ἔξ ἀγιότερον κάδοι πήροντο τὸ ὑδωρ ἐκ πλαστικῶν διώρυκος. "Ἡ Θηρεσία προσπέντε τὸν νέον, ἀναμένουσα ἄνευ πολλῆς ἐλπίδος νὰ τῷ εἴπῃ τὸν λόγον, ὃν ἐπεκαλεῖτο, τὸν λόγον, δότις θὰ ἐπανῆγε τὴν γαλάνην εἰς τὴν ψυχὴν

αὐτῆς. "Ο ἀνὴρ ἀπάντησεν, ἀφοῦ οἱ ὄφθαλμοὶ αὐτῶν ἐπὶ στιγμὴν συνηντήθησαν·

— Ἐγνώσιμα καὶ ἐγὼ ὅπερας ιλίγγου, οἵα ἡ καταθλίβουσα ἡμᾶς νῦν. Αἱ αὐταὶ σκέψεις, αἵτινες ταράττουσι τὸ πνεῦμά σας, ἐτάραξαν καὶ τὸ ιδικόν μου. Ἀτώλεσα οὐχὶ τὴν πίστιν, ἀλλὰ τὴν ὑπεροψίαν, ἢν συνηθίσαμεν νὰ θεωρῶμεν καύχημά μας. Τίς μᾶς ἐπιτρέπει τὸ φαρισαϊκὸν τοῦτο θράσος ; Ἐν τίνι δικαιώματι ἀποφανόμεθα ὅτι ὁ πρῶτος γονυπετήσας ἐνταῦθα ἀνθρώπος δὲν ἦσας ἡμῶν ἐν τῷ προσευχῆ, ἐν τῷ πόθῳ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀδελφὸς ἀμαθέστερος, δυστυχότερος. ἀλλὰ ἀδελφός ; Δὲν βλέπετε ὅτι ὁ ναὸς οὗτος ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ως ἀλλοτε εἰς αὐτόν, ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ιερεῖς ἡμῶν διαδέχονται τοὺς ιερεῖς ἐκείνους, ως ὁ πύλος τὸ σκιόφως ;

— "Ω ! μὴ λέγετε τοῦτο ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις συνενοῦσα τὰς κεῖσας. Ἐπὶ τῶν λιθῶν τούτων ἔργευσεν ἀνθρωπίνον αἷμα.

— "Ισως. Καὶ ἐξ ὅλων τῶν θυσιῶν, ἀς ὁ ἀνθρώπος εἰς τὰς ιδίας αὐτοῦ δυνάμεις ἀφιέμενος ἥδεντα νὰ ἐπινοήσῃ, αὕτη εἶναι ἡ τερατωδεστέρα, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τίνα ἐποψίν ἡ γεγίστη καὶ ὑπάτη πασσῶν. διότι ἥδεντα νὰ ὑπάρξῃ πληγεστέρα. Ἀνάγκη ἄρα γε νὰ προσθῇ περιστέρω ; Ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀποδείξῃ τὴν ἀπόρρυπτον συγγένειαν μεταξὺ τῆς κεισός. πῆτις ἀπέσφαττε τὰ θύματα ἐπὶ τοῦ γρανίτου τούτου, καὶ ἐκείνης — οἱ φωνὴ τοῦ Ἀλβέρτου ὑπέτρεψεν — πῆτις ματ' οὐ πολὺ θ' ἀποκόμητη τὸν κόμην σας ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἐνὸς ναοῦ :

Ἡ δεσποινὶς Κιλλιὰν ἡγέθη σύντρομος, ηπομονῦσα τὰ τάντα, καὶ προθέτειν τὴν κεῖσα ώσει ὅπως φυιώσῃ τὸ λαλοῦν ἐκεῖνο στόμα.

— Σιωπήσατε, πρός Θεοῦ, σιωπήσατε ! ἀνέκραξεν. "Γῆιστε Θέρε ! οποία διαφορά !

Ο Ἀλβέρτος ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς παλλομένης, ἐμπεινευσμένης, ἀλλὰ πυρά ποτε εὐλαβεστέρας.

— Ναί, οἱ διαφορὰ εἶναι ἀνυπολόγιτος, ἔγκειται δὲ ἐν μιᾷ λέξει, ἐν τῷ λέξει «ἄγαπη». Μόνος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Χριστὸς εἰς δὲν πιστεύομεν, ἀπάγγειλε τὴν λέξιν ταύτην, πῆτις πρὸ αὐτοῦ δὲν ἔξιλθε ποτε ἀπὸ θείου στόματος· μόνος αὐτὸς ἀνεκήγυξε τὴν οὐράνιον ἀγάπην, μόνος πύλογησε καὶ ἐπεξέτεινε τὴν ἀνθρωπίνην ἀγάπην, εὐρύνας πρὸ αὐτῆς τὰ δρια τῆς ζωῆς ταύτης. Ναί, ἀκούω ἀναπεμπόμενον ἐκ τῶν ἐρειπίων τούτων πανηγυρικόν τι πιστεύω. "Αλλά, οἱ ἀγάπη καὶ οἱ πιστικοὶ συγχέονται ἐν τῷ ψυχῇ μου. Παστεύω ὀλιγώτερον διὰ τῆς διανοίας μου οὐδὲ τῆς καρδίας μου τῆς διψάσης φίλτρον. Πιστεύω δὲ τις πιστεύειν οὐ πολυλάτρευτός μου μήπῃ. Καὶ ἀν μέχρι σήμερον εἴχον ζήσει ἄνευ τοῦ Θεοῦ, θ' ἀνεκμηνισσον τὴν ὅραν ταύτην τὸ δόνομα αὐτοῦ. θ' ἀπάγγειλλον τὸν λόγον, οὐ οἱ μέρτυρες φιπτόμενοι εἰς τοὺς λέοντας ἔλεγον: «Ο Θεός σας Θεός μου, διότι σᾶς ἀγαπῶ ! ».

Καὶ προθέων ὁ Σενάκ τὴν ἀπεισδόκηπτον ταύτην ὄμολογίαν πιστεως ἐκλινε τὸ γόνυ τρόπος Θηρεσίας, πῆτις προσπέντες αὐτὸν κατάπλιτος μέν, ἀλλὰ συναρπάζομένη ἀκούσιως ἑαυτῆς ὑπὸ τοῦ ἐθουσιασμοῦ ἐκείνου τοῦ συγκιρρωνῶν πάσας τὰς μεγάλας συγκινήσεις, αἵτινες δύνανται νὰ συγκλονίσωσιν εὐγενῆ ψυχῆν. Μὴ ἐπιχητοῦσα ν' ἀναλύσῃ

τούς λόγους οίτινες ώσει θερμή δρόσος ἐπ' αύτης ἐπεσαν, ἀπλάνας τῆς ὑδονῆς τοῦ αἰσθάνεσθαι ἔχανα-
φθεῖσαν ἐν τῇ καρδιᾷ αὐτῆς τὴν ιερὰν φλόγα, πᾶν
ἐνόμιζεν ἀποδεσθεῖσαν. Ἡσθάνετο ὅτι ή δοκιμασία
παρῆλθε, παρῆλθεν ἐς φέτη. Πῶς; Διὰ τίνος θαύμα-
τος; Διὰ τῆς δυνάμεως ποίας φωνῆς; Πρὸς τί ή
ἔρωτος αὕτη; Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις δύποτε καν-
πᾶν, εἶπεν αὐτῇ τὴν λέξιν, πᾶν εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀ-
κούσῃ, ητὶς καθίστη αὐτὸν ἰσχυροτέραν καὶ οὐκ
ἥττον ἀνεπίληπτον πρὸς ἑαυτόν. Αἴφνης βλέπουσα
ὅτι ἔμενε γονυπετής ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς ἑαυτὸν
διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ πως δειλίμιονος.

— Μή λησμονεῖτε ὅτι πρὸς μικροῦ εἶπετε: «Οὐ
ναὸς οὗτος εἶναι ναός μας». Σεβάσθητε αὐτὸν καὶ
μὴ ἀναμίξητε τύχεις συνειδότος εἰς τὸ καλόν, ὅπερ
μοι ἐπροξενήσατε.

— Σᾶς ἐπροξένθα καλόν! εἶπεν ἐγερθεὶς εἰθύς.

— Ποτέ, ὑπέλαβεν ή νεάνις, δὲν θὰ γνωρίστε
ποιὰ δάκρυα ἔχουν ὅτε πλάνθετε. «Ω! ή ἀπομάκρυν-
σις αὕτη ἀπὸ πάντων, ή φρικτή αὕτη μόνωσις, εἰς
πᾶν ἡμηνίῳ βεβυθισμένη . . .»

«Οὐ Αλέργος προσέβλεπεν αὐτὸν ἔξεστηκώς ὑπὸ¹
χαρᾶς καὶ εἶπε σχεδὸν ψελλίζων:

— Ἀπὸ τοῦδε δὲν θὰ σᾶς ἀφίσω πλέον μόνην!

— Φίλε, ὑπέλαβεν ή κόρη ἐπανελθοῦσα εἰς τὸν
πραγματικότητα, δέον νά ἐνθυμηθείει ποῖον ἀνήκω.

«Οὐ Αλέργος ἀπάντησε δι' ἀπλοῦ στεναγμοῦ· ἀμ-
φότερος ἐσίγυραν, καὶ τοῦ μαχάνου ὁ μονότονος
τριγμός ἐξηκολούθει ἀκουόμενος.

— Δὲν πλάνθετε βεβαίως εἰς Καρύαν: ἄνευ συνοδίας,
εἶπεν ὁ Αλέργος ἐπιθυμῶν ν' ἀντιπεριπάσῃ τὸν
δεσποινίδα δὲ Κιλλιάν ἀπὸ τῶν διαλογισμῶν αὐτῆς.

— Εἰμεθα ὀλόκληρον σύνταγμα· πλήρης ἐκδρομῆς.
Καὶ μάλιστα . . . νομίζω ὅτι θὰ γεννατίσωμεν. Ψ-
πάγωμεν ν' ἀνεύρωμεν τὸ κερβάνιον.

«Οὐ Αλέργος ὠχρίασεν ἀκούσας ταῦτα· συνοφρύω-
θεὶς δ' ὀλίγον ἥρωτος·

— Μῆπως εἶναι μεθ' ὑμῶν . . . οἱ νέοι φίλοι τοῦ
ἀδελφοῦ σας;

— Ναί, εἶπεν ή κόρη, καὶ ὑμολογῶ ὅτι δι' ἐμὲ
οὐδὲν ἐπιπρόσθετον εἰς τὸ θελήπτρον τῆς ἐκδρο-
μῆς. «Αλλὰ πράγματι φαίνεσθε ως νὰ τοὺς φοβῆσθε.

«Ἐδίστασε πρὸς στιγμήν, καθ' ήν ἀπεργόρηπον ὡς
ρωστικὸν φύγμακον τὸ ἄγνὸν τῆς Θηρεσίας βλέμμα.
Εἴτα προσθέψων αὐτῇ τὸν βραχίονα, δὲν ή νεάνις ἔ-
λαβεν ἀμέσως·

— Τά! Θεέ μου! τώρα οὐδένα πλέον φοβοῦμαι,
εἶπεν ἀνατονῶν προκλητικῶς τὸν κεφαλήν.

Ἐν τῷ λαβυρίνθῳ ἐκείνῳ τῶν ἐρειπίων, δὲν καλῶς
ἐγίνωσκεν, εὐχερῶς ἀνεῦρε τὸν δέουσαν διεύθυνσιν,
καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἀφίκοντο εἰς τὸν μεγάλην αἴ-
θουσαν, ἐν ᾧ αἱ συνδεδυασμέναι γαστριμαργικαὶ δυ-
νάμεις τῆς Νέφθυος καὶ τοῦ Τοπαζίου συνε-
τάκησον τὰς κοπιώδεις παρασκευάς γεύματος κατὰ
τὸ πνεῦμα καὶ τὸν στόμαχον τῶν συνδαιτημόνων ή
τούλαχιστον τῆς πλειονόψηφίας αὐτῶν.

ΙΑ'.

«Η ἄφιξις τοῦ Σενάκ καὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Κιλ-
λιάν προσηγορεύθη ὑπὸ νεκρικῆς σιωπῆς, ητὶς διαν
ἀπήρεσε τῷ Θηρεσίᾳ μαντευούσῃ ἐν ταύτῃ ἔτερόν τι

ἢ συμπάθειαν. Ὁ Αλέργος ἐφαίνετο ἐν πλήρει ὑρε-
μίᾳ, ἀλλὰ προσπεποιημένη μᾶλλον ἢ πραγματικῇ.
Παρετίηει πάντων τὰ πρόσωπα καὶ κατέλαβεν ἐπ'
αὐτοφώρῳ τὸ ἀνησυχόν πως βλέμμα, ὅπερ ἔφριψεν
εἰς τὴν φίλην αὐτῆς ή Μαργαρίτα μετ' ἐλαφρῆς
βιχὸς σημαίνοντος.

— Η αὐλαία αἰχτεται. Είσαι βεβαία ὡς πρὸ τὸ
πρόσωπον τὸ ὅποιον θὰ παίξῃς; Δέν ἔχεις φόβους;

«Η Κλοτίλδη οὐδόλως ἔφοδείτο· ὅτι πρὸ παντὸς
ἔφοδιζεν αὐτὴν πᾶν ή μονοτονία ἐν τῷ βίῳ, καὶ αἱ
περιπλοκαὶ οὐδέποτε κατελάμβανον ἔξαπτίν τὴν δ-
λῶς ἀνατολικὴν μοιροδοξίαν αὐτῆς. Ὅσον διὰ τὸ
πρόσωπον, ὅπερ ἔμελλε νά ὑποδυθῇ ἐν τῷ ἀρχομένῳ
δράματι, τοῦτο ἔχητο ἐκ τοῦ νεύλυδος, εἰς δὲν
ἄλλως οἱ ἔξαισιοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ εἶπον τοῦτο ἐν
ἀστραπαίᾳ ριπῆ, ὑπὸ ἐνὸς μόνου προσώπου κατο-
πτευθεῖσῃ, ὑπὸ τῆς Θηρεσίας δὲ Κιλλιάν.

«Ο Χριστιανὸς παρουσίασε τὸν φίλον αὐτοῦ εἰς
τοὺς ξένους Η κυρία Λασσαβιέλ. ἔτεινε τὸν κεῖσα
πρὸς ἄρσιν τῆς κρατούσσης ψυχρότητος, καίτοι δὲν
νέόλυς πᾶν ἄξιος διὰ τὸ ὑπεροπτικὸν αὐτοῦ ήθος ὑ-
ποδοχῆς μίκιστα φιλόδρομονος. «Αλλ' ή φαιδρὰ ἐκείνη²
γυνὴ ήδυνάτει νά μνησιακήσῃ ἔστω καὶ ἐπὶ πέντε
λεπτά αὐτὴν πᾶν ή εἰπούσα ποτε τὸ βαθὺ τοῦτο λόγιον·

Προτιμῶ νά με ἀπατήσῃ ὁ σύζυγός μου πάντα
κολωθῆ ἐναντίον μου· διότι τὸν γένον ἀπιστίαν δύ-
ναμαι νά τῷ ἀνταποδώσω, τὸν χόλον δύμας ποτέ.

«Αληθῆ ήσθάνθη πόδονίδης ιδούσα τὸν ἐρασμίαν ἀ-
πλότητα, μεθ' ής ο Σενάκ καὶ ή Κλοτίλδη ἐπλησία-
σαν ἀλλήλους.

— Εάν δὲν ἀπατῶμαι, κυρία, έλαβον ἄλλοτε τὸν
τιμὸν νά συστηθῇ εἰς ὑμᾶς.

— Ναί, κύριε, εἰς τὸ Δωδινέ, πρὸ τοῦ γάμου μου.

Τόσον μόνον. Έδειχθοσαν ἀμφότεροι θαυμασίως
κοινοὶ καὶ τετριμμένοι. «Οὐ Αλέργος μόλις συνεικρά-
τει τὸν γέλωτα, μαναπολῶν διὰ μικροῦ δεῖν ἐπιπτεν
εἰς τὸν Νεῖλον ἀπὸ τῆς Νέφθυος πρὸ δύο ημερῶν
διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν φρικτὸν συνάντησιν μετά τῆς
γυναικός ἐκείνης· ἐφάνη λιαν εὐπρόσθηγορδες πρὸς
τοὺς δύο συζύγους, μάτων δύμας διότι ἐκ πρώτης
ὄψεως ἐμιούθη ὑπὸ αὐτῶν. Τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνά-
στημα καὶ η ἀπέριττος καὶ γραφικὴ στολὴ τοῦ ἐρε-
πιοδίφου, πᾶν ἐφόρει, καθίστη γελοίας τὸν παρισια-
νῦν κομψοπρέπειαν καὶ τὸν ψευδοναυτικὸν μεταμ-
φίεσιν τῶν δύο κυρίων.

«Η κυρία Λασσαβιέλ εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ καὶ μετά
τινος συμμαθείας πρὸς τὴν Κλοτίλδην·

— Είναι ἔξαισιος, καλὴ μου Κλέ, ἀπαραιμίλως
ἔξαισιος.

— Αλλά, ἀπίντησεν ἐκείνη, δέν σοι εἶπα ποτὲ
τὸ ἐναντίον.

Παρεκάθισαν εἰς τὸν τράπεζαν, ἀληθῆ τράπεζαν
ητὶς ἐκομισθο ἐκ τοῦ δρόμωνος μετά τῶν θεονίδων
καὶ τῶν ἀργυρῶν καὶ λοιπῶν ἐπιτραπεζίων σκευῶν.
Συμποσίαρχος πᾶν ή Μαργαρίτα ἐτοποθέτησεν ἀντι-
κούν αὐτῆς τὸν μαρκήσιον καὶ πρὸς τὰ δεξιά αὐτῆς τὸν
Αλέργοτον, διτὶς ταχέως πρέσατο συνδιαλεγόμε-
νος μόνος σχεδὸν μετά τῆς γείτονος αὐτοῦ. «Η Θη-
ρεσία, συγκεκινημένη ἔτι ἐκ τῆς τοσοῦτον διαφόρου
συνδιαλέξεως, πᾶν πρὸ μικροῦ ἔσχε μετά τοῦ Αλέργο-
του, πάκουε μετά τεθαμπωμένων ὀφθαλμῶν τὸν ἀκά-

ματον ἐκεῖνον λογοπλόκον, διν δὲν ἀνεγνωρίζε πλέον καὶ τοῦ ὑποίου ἡ πολυλογία ἀπήρεσκεν αὐτῇ. Ὁ ἀκούων αὐτοῦ οὐδέποτε θάξκρινεν διτὶ πᾶν δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ ὅμιλησῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν περὶ σπουδαίου θέματος ἢ περὶ ψυχικοῦ ἀλγοῦς. Εὐκόλως μαντεύεται τι δικαίως προσποίησιν ἐκεῖνος διπάδος τοῦ Ἐπικούρου ἐπεζῆτει. Ως εἰς τοὺς πολλοὺς συμβαίνει, ἔθεραπεύθη μὲν παρ' αὐτῷ ἡ πληγὴ τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ τῆς φιλαυτίας ἢ ἐτίχησαν, καὶ δημοσίες μὴν ἡ Κλοτίλδη ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέτῃ αὐτὸν δυστυχῆ ὑπερέβαινε τὸ μέτρον, μὴ κατανοῶν διτὶ δυσηρέστει οὔτω τὴν Θρησκίαν.

"Ἄλλως δὲ τοὺς πάντας δυσηρέστει, ως πράττουσι νῦν οἱ ἀσίγητοι ἐκ πεποιθήσεως ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν χαριτολόγοι. Η μὲν Κλοτίλδη ἔκρινεν διτὶ ἄγαν παρογορήθη, ἡ δὲ Μαργαρίτα διτὶ ὑπέρ τὸ δέον μετεχειρίζετο τὴν εἰρωνίαν, οἱ δὲ ἄρρενες συνδαιτημόνες διτὶ παρὰ πολὺ ἔβλεπον καὶ ἱκουον αὐτὸν αἱ κυρίαι. Η μίστρες Κράου, διορατικωτέρα καθὸ πέπτον ἐνδιαφερομένη, διηρωτάτη·

— Μὲ ποῖον ἄρα γε τὰ ἔχει; Τι τῷ ἔκαμαν; Ο δυνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι πλέον ὁ ίδιος.

"Η ἐκδρομὴ ἐληξεν ἐν ψυχικῇ καταστάσει, παθ' ἦν οὐδεὶς οὐδεμίαν αἰσθάνεται ἡδονὴν ἐλλείψει τοῦ ἀπαραιτήτου πρόσθιον ὡροῦ, τῆς συμφωνίας, δηλαδὴ, ἐν τῇ διαθέσει τῶν πνευμάτων καὶ τὸ ποιὸν τῆς συναναστροφῆς. Κατόπιν συντόμου περιπάτου ἐν τοῖς ἐρειπίοις τὸ κερδάνιον ἐπιβὰν τῶν δινων ὑπέστρεψεν εἰς Λουξόρ πολὺ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ο Ἀλέρετος, βαίνων πεζῇ, ἔμεινεν ως ὁ πισθοφυλακή· ἀλλὰ ἀποχαιρετίζων τὴν δεσποινίδα δὲ Κιλλιάν εἶπεν αὐτῇ·

— Ἐγνωρίσατε νῦν ψευδῆ τινα Σενάκ. Οταν θέλητε νὰ ιδητε τὸν ἀληθῆ, ἐνθυμήθητε τὴν Τράπεζαν τοῦ Γρανίτου.

Τὸ ἐσπέρας ἐδείπνησαν σίκογενειακῶς οἱ μὲν ἐπὶ τοῦ Τοπαζίου, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Νέφθυσος. Τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς συναντήσεως αὐτῶν ἐν Καΐρῳ, ὁ Σενάκ μικροῦ δεῖν περιήρχετο εἰς ῥῆξιν πρόσθιον, οὐδὲν ὁ νευρικὸς ἐρεθισμὸς προεδίδετο κατὰ πᾶσαν ἀξίαν, καὶ ἐμάντευσεν διτὶ ἡ Κλοτίλδη νέον ἡρίθμει θύμα. Ἐννοεῖται διτὶ ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆς οὐδόλως ἐτάραξεν αὐτόν. Ἄλλα ἐπρεπεν ἄρα γε νὰ διαφωτίσῃ τὸν Χριστιανόν; Ἡτο καλὸν νὰ γνωρίσῃ εἰς αὐτὸν ποίαν ἐπιδρασίν ἔχεν ἐν τῷ βίῳ τοῦ φίλου αὐτοῦ ἡ γυνή, πτις ἀπὸ τοῦδε ἐπροξένει αὐτῷ τὴν ἐμφαντικήν ταύτην ἔξαψιν;

— Πρόδε τι; εἴπε καθ' ἐαυτὸν ὁ Σενάκ, ἀς ἀφίσωμεν εἰς τὸν Σπνον αὐτῶν τοὺς πῦρον νεκρούς. Ο δρόμων μετὰ μικρὸν ἀπέρχεται. Τις οἶδεν ἀνὸ ταλαιπωρος οὗτος νέος θὰ ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς Γαλλίαν ζῶν; Ἄς μὴ διαταράξωμεν τὸ τελευταῖον τοῦτο σύνειδον, ὅπερ δύναται νὰ ἴναι λίαν κινδυνώδες.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἐμπιστευτικωτέρα καὶ μᾶλλον τεταραγμένη συνδιάλεξις ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Τοπαζίου ἐν τῇ μικρῇ αἰθούσῃ τῆς Μαργαρίτας.

— Λοιπόν, Κλοτίλδη μου, ἔλεγεν αὕτη οὐχὶ ἀνειρωνίας τινός, παρῆλθεν ἡ κρίσιμος στιγμὴ καὶ παρῆλθεν, ως νομίζω, ὅχι μετὰ πολλῆς δυσκολίας.

Η κυρία Κεστεμβέρτ, καθὸ ὑπερβαλλόντως γυνή, ἐπεθύμει βεβαίως ἐνδομένχως ἡ στιγμὴ ἐκείνην νὰ

μὴ παρήρχετο τόσον εύκολως. Ἐκ τῆς ἀπαθοῦς ἐκείνης πίεμιας τοῦ Σενάκ οὔτε ἡ πρόσθια συγκινήσεις κλίσις, οὔτε ἡ φιλαυτία αὐτῆς ικανοποιήθησαν. Ἡσθάνετο διτὶ ὡς ἐκ τούτου λιαν ἐμειοῦστο ἡ πρόσθια αὐτῆς θαυμασμὸς τῆς πολυταλάντου φίλης αὐτῆς.

Δευτερεύουσαν κατέχουσα παρὰ τῇ Μαργαρίτᾳ θέσιν, εἰ μὴ κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τούλαχιστον κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὸ πλοῦτον, καθ' ἐν τι μόνον ὑπερτέρει αὐτῆς. Ἐκείνη εἶχε τὰ ἐκατομμύρια, τὰς ἀμάξας, τοὺς δρόμωνας καὶ τὰ κυνήγια αὐτῆς, ἀλλὰ εἶχε ταὶ αὐτὴ τὸ ἔρωτικὸν αὐτῆς δρᾶμα καὶ τὸν μάρτυρα αὐτῆς, ὃς τις δὲν ἀπέθανε μὲν ἄμα προδοθείς, ἀλλὰ μάτην ἀνεζήτει τὴν δηθὺν εἰς τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου. Μικρὸν κατὰ μικρὸν βλέπουσα διτὶ ἡ κυρία Λασσαβίελ πάκουεν αὐτῆς μετὰ ζηλοτύπου περιεργειας, κατεκόσμησε τὸ μυθιστόρημα αὐτῆς, ἀλλὰν περὶ ἐαυτὴν καταχέουσα καὶ ἀναδυομένη στέφος μορθίμου πλάσματος, στέφος, ὅπερ πολλαὶ γυναῖκες ἀποθαυμάζουσι παρὰ ταῖς φίλαις αὐτῶν πλέον ἡ ὅσον τὸ στέφος τῆς ἀρετῆς. Ἐκατοντάκις δὲ πάκουεν τῆς Μαργαρίτας ἀναφωνούσης κατὰ τὴν δραματικὴν ταύτην ἀφήγησιν.

— Ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ ἐμπνεύσω τοιοῦπον ἔρωτα! Εἰπέ μοι διατί δῆλοι οἱ ἀνδρες μὲν ἀποθαυμάζουσιν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μοι παραμένει;

Αἰφνης ὁ μέγας ἔρως τοῦ Ἀλέρετου περιορίζεται ἐκ τοῦ σύνεγγυς κρινόμενος εἰς ἐλαχίστας διαστάσεις· ὁ ως ἀνεκτίμητος ἀγγελθεὶς ἀδάμας μεταποιεῖται εἰς εὐτελῆ ψευδαδάμαντα. Η Κλοτίλδη πήθελησεν ἀπλῶς νὰ θαυμάσῃ τὴν φίλην αὐτῆς, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐσπεύσε νὰ ἀπαντήσῃ, κατανοοῦσα ἐκ ποίου ὑψους κατέπιπτε καὶ ἐκπεπληγμένη ἔτι διτὶ ἡ συνάντησις ἐγένετο τόσον διάφορος ἡ ὅσον ἡτο ἐπόμενον νὰ υποτεθῇ, ἡ κυρία Λασσαβίελ ἐπανέλαβε μετὰ τῆς συνήθους εἰς τὰς φίλας τοντρᾶς δεξιότητος·

— Η σκηνογραφία ἡτο ἔξαισια· ὅσον διὰ τὸν ἔρωα, διόλου τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶχες κολακεύσει αὐτόν. Θὰ ἐπεθύμουν μόνον νὰ ἡτο ὡχρότερος ἐξ ἀπελπισίας καὶ πορφυρότερος ἐξ ὀργῆς. Τὴν σκηνογραφίαν δημιώσα παρέβλαπτεν ἡ ὥραία ξανθή, τὴν δύσιαν συνώδευεν. Ἐνόμιζον διτὶ βλέπω τὸν Ρωμαῖον εἰσερχόμενον εἰς τὸν τάφον τῆς Ιουλίας μετ' ἐπαφροδίτου φίλης εἰς τὸν βραχίονα καὶ μετὰ μειδιάματος εἰς τὰ κεῖλη.

— "Ω! φιλτάτη, εἶπε φιλοσοφικῶς ἡ Κλοτίλδη, οὐδέποτε ἐφθόνησα τὴν Ιουλίαν, καὶ εἶμαι βεβαία διτὶ προθύμως θὰ ἔκαμνεν ἀνταλλαγὴν μετ' ἐμοῦ, ἐὰν τῇ ἡτο δυνατὸν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ μυθιστόρημά της. Προτιμῶ τοὺς ζῶντας τῶν νεκρῶν.

Ἐν τούτοις καθ' ἀπασαν τὸν ἐσπέραν ἡ Κλοτίλδη διετέλει ρεμβάζουσα. Οι λόγοι τῆς φίλης αὐτῆς ἔνυξαν αὐτήν, καὶ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μέσου πρός ἀνόρθωσιν τοῦ γοντρού αὐτῆς· βλέπων δέ τις τὸ ἀρριστόν καὶ ἐλαφρὸν μειδίαμα, διέπερ ἐπίνθει ἔνιστε ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς, ἐμάντευεν διτὶ τὸ μέσουν τοῦτο δὲν ἔφαίνετο αὐτῇ ἀνέφικτον.

Τὴν ἐπιθύμησαν παρετίθετο ἐπὶ τῆς Νέφθυσος εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ Τοπαζίου δεῖπνον ἀνταποδόσεως ἀμα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ ἀπο-

χαιρετισμοῦ, διότι ὁ δρόμων ἔμελλε μετὰ δύο ή τρεῖς ημέρας ν' ἀποτλεύσῃ πρὸς βορρᾶν.

Ἄπο μακροῦ ἦδη ὁ Κιλλιάν δὲν ἐψάντη τοσοῦτον ζηλωτὴς τῶν οἰκοδεσποτικῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Καθ' ὅλην τὴν ημέραν ἔτρεχεν ὅντας καὶ κάτω ὅπως δργανώσῃ ὑποδοχήν ἀξίαν ξένων εἰθισμένων εἰς τὴν ύπαλλον λεπτεπίλεπτον κομψοφρέπειαν. Ὁ Ἀλβέρτος ἐπεσκόπει ἐν σιωπῇ αὐτὸν τὰ πάντα ἀνακινοῦντα ἐπὶ τῆς δαχαδίας καὶ ἐκρηγνύμενον εἰς ὑδρεις καὶ λοιδορίας ἐναντίον τοῦ ἄνευ ἐφοδίων ἐκείνου πλοίου καὶ τῆς ἐστερημένης παντὸς πόρου ἐρήμου. Ἐπαξ ἔτι ἀνέζη ὁ καλλιπρεπῆς τοῦ παρελθόντος μαρκήσιος, ὃ μὴ ὑπολογίζων οὔτε χρυσίον οὔτε κόπους προκειμένου περὶ τέγχεως τοῦ εἰδώλου τῆς ημέρας. Ὁ Σενάκ, φοδούμενος διὰ τὸν φίλον αὐτοῦ τὴν ὑπερβολικὴν κόπωσιν, ἀπετόλμησε παραπονήσεις τινάς, κακίστης τυχούσας ὑποδοχῆς. Ἡ Θηρεσία ἡν περίλυπος καὶ οὐδὲν ἔλεγε, μία δὲ μόνη σκέψις παρεμύθει αὐτὴν.

— Εντὸς τριῶν ημερῶν θὰ λυτρωθῶμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν.

Τὸ γεῦμα ἡν μέτριον, ἀλλ' ὁ Χριστιανὸς εὗρεν αὐτὸν ἐλεεινόν. Ἀλιθῶς εἰπεῖν, ἔλειπεν ίδιᾳ ἐξ αὐτοῦ ὁ φαιδρότης, ὡς συμβαίνει ὄσακις πρόκειται περὶ καταναγκαστικῆς ἀργοφροσύνης παρά τε τοῖς παρ' ὧν καὶ παρὰ τοῖς πρὸς οὓς αὐτὴν γίνεται. Ὁ Ἀλβέρτος ὡμιλησεν δλίγον τὴν φορὰν ταύτην ἀφεῖς εἰς τὸν Κιλλιάν τὴν μέριμναν τῆς περιποιήσεως τῶν ξένων. Καὶ ἡ Κλοτιλδὴ δὲ τὸ καθ' ἑαυτὴν ἦν ἡ μέρα σιωπῆς, καὶ οἱ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ περιεσκόπουν κύκλῳ τῆς τραπέζης, φαινόμενοι ὅτι ἔξηταζον πάντας τοὺς συνδαιτημόνας ἐκτὸς ἐνὸς καὶ μόνου, ἐκείνου ἀκριβῶς ὅστις ἀποθύξει αὐτὴν. Ὁσάκις ἡναγκάζετο ν' ἀπαντᾷ, ἐπραττε τοῦτο διὰ φωνῆς τραχείας, εὐρίσκουσα πάντοτε καὶ ἔξαιρουσα τὸ ἀδύνατον σημεῖον ἐν τῇ λεχθείσῃ φορᾷ, τοῦτο ὅπερ ἀλλως ἀποτελεῖ τὸ διακριτικὸν σημεῖον τῶν σημερινῶν συνδιαλέξεων. Ὁτε ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς ἐπιτροφῆς τῶν τοῦ δρόμου πρὸς τὰς λέξεις ταύτας·

— Λάβε τὸν βραχίονα τοῦ μαρκησίου.

Τότε πλησιάσασα πρὸς τὸν Σενάκ περιέστη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν ἀνάγκην νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτοῦ ὅπως περάσῃ διὰ τῆς σανίδος εἰς τὴν ξηράν. Ἀλλὰ τούτου γενομένου ἀπέδηξε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν, διότι εἶχεν ἀποφασίσει ὅτι δὲν θὰ παρήρχετο ἡ ημέρα πρὸι ἡ γνωρίσῃ ἀσφαλῶς τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα τοῦ Ἀλβέρτου. Ἐπιτηδείως ἐδράδυνε τὸ βῆμα, καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν μόνοι, δηισθεν τοῦ ἀλλου συμπλέγματος, βαδίζοντες ὑπὸ τὸ σεληνόφως ὡς ἔπειταν ἀλλοτε, διότι ὁ βίος τοῖς ἐφαινετο λίαν βραχὺς διὰ τὸν ἔρωτα αὐτῶν καὶ ὁ οὐρανὸς λίαν χαμηλὸς διὰ τὰ διειδεύμενα αὐτῶν. Ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλλιάν, ἐπερειδομένη ἐπὶ τῶν περὶ τὸ ἄνδηρον κυκλιδῶν, ἔβλεπεν αὐτοὺς ἀπομακρυνομένους βραδέως. Ἡ Κλοτιλδὴ, ὑποδεδεμένη ὡς παρισιανὴ ἔξερχομένη πρὸς ἐπίσκεψιν, προσέκοπτε κατὰ πᾶν βῆμα ἐν τῇ ἄμμῳ, ἐξ οὐ ἐδικαιοῦτο νὰ στηριχται βαρύτερον ἐπὶ τοῦ συνοδεύοντος κυρίου· ἡ Θηρεσία, βλέπουσα τοῦτο, ἤσθάνθη ἐν ἑαυτῇ ἀγριεστόν τινα ἀγανάκτην· ἔθεώρει τὴν τόσον ταχέως συναψθεῖσαν ἐκείνην

οἰκειότητα ἀπρεπῆ, καὶ ὅμως ἐπεθύμει νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ζεῦγος ἑκατὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀδύνατον τῇ ἦτο ν' ἀποστάσῃ τὴν διάνοιαν αὐτῆς.

— Θεέ μου! ὑπεστέναξε, πόσον θὰ ἥμην δυστυχῆς ἐὰν ἥμην ἡναγκασμένη νὰ ζήσω ἐν τῷ κόσμῳ!

“Ἐως τότε ἡρκέσθη λέγουσα: «Πόσον θὰ ἥμαι εύτυχῆς ἀνήκουσα εἰς τὸν Θεόν!».

Εὐθὺς ὡς ἡ κυρία Κεστεμβέρητη πόνηνθη νὰ ὅμιλησῃ ἄνευ φόβου ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ τρίτου, πρότησεν·

— Ἀλβέρτε, ἐπιτιμῶ νὰ γνωρίζω ἐάν με μισῆτε.

‘Αναμφίβολως ὃ ἀνήρ περιέμενε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, διότι ἀπήντησεν εὐθύς, σχεδὸν πρὶν ἢ τελειώσῃ·

— Διόλου. Ἀνεχώρησα ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ περιέλθω εἰς εὐτελές μίσος ἀνάξιον ἐμοῦ. Εἶπον ἔστω καὶ μίαν λέξιν κατὰ τὰς δύο ταύτας ἥμέρας δεικνύουσαν μνησικακίαν;

— “Ω! οὐδὲμιαν εἰπετε λέξιν δεικνύουσαν ὁ, τιδηποτε. Καὶ ὅμως ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχητε ὡς πρὸς ἐμὲ αἴσθημά τι οἰονδήποτε. Ἐπιθυμῶ τοῦ αἰσθήματος τούτου νὰ γνωρίζω τὸ δηνομα ἄνευ ἀλλων σχολίων. Ομιλήσατε λοιπὸν μετὰ τῆς ἀρχαίας σας παροποίας.

— Πρὸς τί ἡ ἐπιθυμία αὕτη η-ἀδύνετος;

— Ἄλλα διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι εἰσθε ὁ μάλιστα πάντων ἀπασχολῶν τὴν διάνοιαν μου.

— Μετὰ τὸν σύζυγόν σας, ὑποθέτω

— Πρὸ τοῦ συζύγου μου. Βλέπετε ὅτι εἶμαι εἰλικρινής. Μιμήθοτε με.

— Καλά! ἀφοῦ εἰσθε τόσον εἰλικρινής, σᾶς ἀνταποτείνω τὴν ἐρώτησιν τὸν δηποίαν μοὶ ἀποτείνετε. Ὁταν μὲ ἀναπολῆτε, ποία εἶναι ἡ σκέψις σας;

— “Α! φίλε μου, ἀνέκραξεν ἡ γυνή, πόσον ὀλίγον μὲ φέρετε εἰς ἀμυχαίαν! Ποθῶ τὸν ἐποχήν, καθ' ἓν σᾶς ἐγνωρίσα· ἥμην τότε εύτυχης, σήμερον δὲν εἶμαι. Ἀπλούστατον τὸ πρᾶγμα, ὡς βλέπετε. Σπεύδω ὅμως νὰ προσθέσω ὅτι πιθανῶς δὲν θὰ ἥμην μεθ' ὑμῶν εὐτυχεστέρα ἢ ὅτι εἶμαι μετ' ἀλλου. Παρ' ὅλιγον θὰ ἐνυμφεύεσθε ιδιότυπον γυναῖκα, πᾶς;

— Ἄλλα ὅχι, δὲν σᾶς εὐρίσκω διόλου ιδιότυπον, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ Ἀλβέρτος. Εἰσθε γυνὴ ἔξοχως πρακτική, ἀξία νὰ ἥσθε οἴα σήμερον οἰκοδέσποινα καὶ οἴα ἥθελήσατε ν' ἀποβῆτε μεγάπλουτος.

— Εδένσε τέλος νὰ τὴν ἀκούσω τὴν περιφημὸν λέξιν! εἰπε στενάζοισα, ἀλλ' ἄνευ πικρίας. Λοιπόν, ναι, ἥθετησα τὴν ὑπόσχεσίν μου, συγκατετέθην εἰς γάμον ἀνάξιον μου, ὃ σύζυγός μου δὲν εἶναι ὀραῖος, δὲν ἔχει πνεῦμα, δὲν τὸν ἀγαπῶ, καὶ εἶμαι πτωχή. Εἰς ὅλα αὐτὰ δὲν εὐρίσκετε λοιπὸν τίποτε νὰ σᾶς μαλάξῃ; Δὲν ἐτιμωρήθην ἀρκούντως; Δὲν δικαιοῦμαι νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἔνα καλὸν λόγον, ἀλλο τι παρὰ τὸν πόλεμον τοῦτον τῶν ὑποκάθων σκωμμάτων;

— Οὔτε σᾶς πολεμῶ, οὔτε θὰ σᾶς πολεμήσω νὰ διὰ κανονίων ἢ διὰ βελονῶν. Τί ἐννοεῖτε καλὸν λόγον; Τὴν διαβεβαίωσίν ὅτι δὲν τρέψω πλέον δργήν καθ' ὑμῶν; Δύναμαι νὰ σᾶς δώσω τὴν διαβεβαίωσίν ταύτην, καὶ ἀγνοῶ τὸ ψεῦδος. Τί πλέον ζητεῖτε;

— Ο, τι θὰ ἔχητον ἐψέλλισε προχωροῦσα ἐν βῆμα πρὸς τοῦτον μετὰ προτεταμένων χειρῶν.

‘Ἄλλα ἔστη· ὁ Σενάκ δὲν ἀνερρίγησεν. Ἐν τῷ ημίφωτι τῶν μαρματιρόντων ἀστέρων ἐμάντευσεν ὅτι ὅ